

PÁR SLOV OD AUTORŮ NÁVRHU ZAHRADY A POROTCE SOUTĚŽE ZAHRADA ROKU 2017 PRO ČASOPIS INSPIRACE

Zahrada rodinného domu na Růmech ve Zlíně

Autoři projektu: Ing. Zdenek Sendler, Ing. Radka Táborová

Zhotovitel: Zahradní Architektura Kurz, s.r.o.

Další zhotovitelé: Ing. arch. Rostislav Župka (dětský domek, průlezky)

ACRIS zahrady s.r.o. (závlahy)

Přirozenost a harmonie

Zlatou medaili si ze soutěže Zahrada roku 2017 odnese zahrada obklopující nově postavený dům nad Zlínem. Zahrada, kterou lze charakterizovat slovy přirozenost a harmonie. Členové odborné poroty ohodnotili tuto zahradu maximálním počtem bodů ve všech posuzovaných kritériích. Pojďte se tedy zahradou projít za doprovodu jejich tvůrců.

Zdenek Sendler

Zlín je zvláštní město. Energie nastartovaná rodinou Tomáše Bati mi připadá nevyčerpatelná a všudypřítomná. Obrovská koncentrace velmi šikovných lidí prosazujících se v různých oborech i v měřítku více než republikovém. Modelovým příkladem může být i majitel zahrady v ulici Růmy. Všechno začalo pozváním ke spolupráci od zlínského architekta Pavla Mudříka. Kreativní, velmi šikovný, „mírně“ nedochvilný, naslouchající, se smyslem pro humor, plný života, nápadů... Prostě přesně týpek zapadající do naší představy dobré spolupráce.

Pár hodin nad modely, nad skicami, nějaké telefony, e-maily... Pár referenčních obrázků pro klienta. Dohoda o spolupráci podáním ruky na místě budoucí zahrady v době, kdy tam byla louka. Dohoda vznikla na základě jedné skicy formátu A3 a jejího osobního vysvětlení. Pak už jen několikaletá, velmi příjemná jízda. Jízda, po které zůstala spousta zážitků, ale především pocit, že existují slušní, velmi šikovní lidé.

Koncept zahrady vycházel z vazby na dům, z jeho architektury, provozu. Vazba na různorodé okolí, reliéf, dálkové pohledy na panorama Zlína.

Některé detaily vznikaly během stavby. Upřesňovali jsme, doladňovali, doplňovali – všechno ale v souladu s prvotní „desetiminutovou“ skicou. Ta nebyla nikdy a nikým zpochybněna. Měli jsme absolutní důvěru majitele, výborně fungovala spolupráce s architektem. Stavební firma Ptáček – pozemní stavby odvedla profesionální práci, zvládla velmi náročné technologie a především řemeslné zpracování na nejvyšší možné úrovni. Přiměřená hrdost stavbařů a vědomí, že to umí, dodávala všemu a všem jistotu a současně pocit vysoké odpovědnosti za svoji práci. Zahradníci Aleše Kurze pod vedením Dušana Netolického nezůstali pozadu a opět dokázali, že nic není nemožné. Jak v čase, tak

ve vysoké kvalitě odvedené práce. Stejně tak nezůstal nic dlužen své pověsti Rostů Župka se svým komplicem Pepou Buzkem na průlezkách a dětském domku. Do Zlína jsme se těšili a těšit budeme i nadále, nejen na zahradu na Růmech, ale i na jejího majitele, jeho rodinu, i jeho rockovou kapelu. Na Pavla Mudříka, na úžasně veterány pana Samohýla, nebo na svezení od Romana Kresty.

Je toho samozřejmě mnohem víc, ale to zase až někdy....

Radka Táborová

ZAHRADA VE ZLÍNĚ

Zahrada Na Růmech vznikala ve vazbě na nově navržený dům, na dané místo, které je specifické svým reliéfem, orientací ke světovým stranám, a vazbami na okolí. Především stávající okolní krajina hrála významnou roli při tvorbě návrhu a výběru vhodného sortimentu rostlin. Zvolený sortiment vycházel ze základních principů pro navržené členění zahrady a stávajících světelných podmínek, které v určitých partiích byly limitujícím faktorem.

Zahrada byla navržena tak, aby působila co nejvíce přirozeně a zároveň poskytovala majiteli dostačující komfort a zajišťovala logický provoz a pocitově vytvořila příjemnou oázu klidu, kde je možné relaxovat a nabrat nové síly. „Útočiště“ – to vše jako protiklad rušného, někdy náročného, pracovního dne. Zda tato idea byla naplněna, musí posoudit majitel zahrady. To už je ale zase jiný příběh...

V principu byla zahrada rozčleněna do několika částí: intenzivní, extenzivní a užitková.

Dokonale zrealizovaná pobytová travnatá plocha v těsné návaznosti na rodinný dům byla koncipována jako intenzivní, zvyšující komfort obyvatelnosti. Tvoří prostor, kde se setkává a prolíná interiér s exteriérem, kde je možné trávit volný čas jak relaxací, tak aktivním odpočinkem dospělých i dětí. A děti... mají si ještě kde hrát? Ano, krom travnaté plochy je zde i písečná duna, která byla na přání majitele a po dlouhých leckdy úsměvných peripetiích s architektem Mudříkem doplněna houpačkou.

Písečná duna plynule přecházející do suťového pole přestavuje již extenzivní část zahrady. Na základě stávajícího reliéfu, světelných a půdních podmínek vznikly různorodé extenzivní partie. Jedná se o partie slunného charakteru na kamenitém svahu a částečně odkrytém skalním výchozu a partie polostinného až stinného charakteru zasahující do podrostu lesa. V těchto místech byly rostliny zvoleny tak, aby vytvořily plynulý přechod a zahradu začlenily přirozenou formou nazpět do okolí. Volba sortimentu vycházela ze stávající skladby vegetace a stanovištních podmínek.

Důraz zde není kladen na originalitu a výstřednost, ale na přirozenost a harmonii. Zahradu lze vnímat v kontextu jako jeden velký přirozeně harmonický celek, kde nejsou jasné, čitelné hranice jednotlivých partií. Kde stěží postřehnete, kde končí střešní extenzivní zahrada a začíná zahrada suťová (upozorní vás jen oplechování lemu střechy a následný znatelný výškový rozdíl). Kde vidíte a cítíte jak zahrada volně a plynule přechází do lesa, kde zahrada nekončí, ale začíná les.

Pohled porotce – Petr Mičola:

Někde jsem četl zásady školy umění, designu a architektury Bauhausu Waltra Gropia, která odmítá zahradu a tvrdí, že se má stavba propojit jen s přírodou, krajinou. Jeden recept je opravdu umístit dům do existujícího přírodního rámce a ponechat okolí svému osudu, ale je tady i druhý, který je mladší a daleko složitější, vychází ze současných filozofických, estetických a ekologických názorů. Svět se totiž dostal za téměř sto let od založení Bauhausu dál v tom dobrém i zlém, ale hlavně v přístupu k zahradě. Ten přístup je o jakémsi vnitřním smíření s přírodou, který říká, že minulé doby svazování rostlin do lidských geometrických představ a přichází jistá volnost pramenící z globálního poznání přírody. O tom svědčí nejen tato zahrada, ale i řada dalších. Je to vždycky o investování, v jakých

hladinách vnímání se pohybuje. Recept je pak jednoduchý a současně neskutečně složitý. To se do dlaní vezme jedna nadýchaná příroda, přimhouří se oči a jemně se do toho načechrání foukne. Ty nejlehčí, nestabilní kousíčky se rozletí a co zůstane se nechá volně padnout na pozemek, přimíchá se několik stromů, co vypadají jako odněkud z lesa, prozurčíte vodou padající po skále, posypete štěrkem a zaprášíte zeminou. Vše necháte sednout a růst, uděláte místo pro pobytový trávník a celé podáváte k radosti a potěše obyvatel domu. Ale vážně – je neskutečně složitě vytvořit takovou harmonii divokosti. Zkušenosti a rozhodnutí se měří lékárenskými váhami a všechno se podepírá pilíři citu pro věc.

Domu nad Zlínem divokost zahrady velmi sluší, stejně jako blízkost lesa, se kterým se to všechno rostlinstvo doslova objímá, sedíce v družném rozhovoru. Je to stejná harmonie jako mezi autory, kde jsou síly jing a jang v rovnováze a všechno prochází skrze srdce.